דת"ר סיולקח מדם הפר המדם הנפש ולא

מדם העור ולא מדם התמצית מדם הפר דם

מהפר יקבלנו דאי סלקא דעתך מדם הפר

מדם ואפילו מקצת דם והאמר ∞רב יהודה

יהמקבל צריך שיקבל את כל דמו של פר

שנאמר 2ואת כל דם הפר ישפוך אל יסוד

מזבח אלא ש"מ מאי מדם הפר' דם מהפר

יקבלנו וקסבר גורעין ומוסיפין ודורשין בעי

רב פפא ינתפזר הקמורת ממלוא חפניו מהו

ידו כצואר בהמה דמי ופסולה או דילמא

ככלי שרת דמי ולא פסולה תיקו בעי רב

פפא חישב בחפינת קטורת מהו מי אמרינז

יליף נמלא ימלא ממנחה מה התם מהניא בה

מחשבה הכא נמי מהניא בה מחשבה או

לא א"ל רב שימי בר אשי לרב פפא ת"ש

יהוסיף רבי עקיבא י *(הקומץ) והקטורת יום והלבונה והגחלים שאם נגע טבול יום

במקצתן פסל את כולן קא סלקא דעתך מדפסל מבול יום פסלה גמי לינה ומדלינה

פסלה הפסלה נמי מחשבה בעי רב פפא

חוייור

יא

ז א ב מיי׳ פי״א מהל׳ פסולי

ח ג מיי׳ פ״ד מהלכות עבודת

יוה"כ הלי א:

מוקדשין הלכה כה: ה שם הלכה כו:

מעשה הקרבנות הלכה

יב ז מיי' פ״ה מהלכות עבודת יום הכפורים

הלכה כח:

ז [מיי' פ"ח מהלכות טומאת

אוכלין הלכה טן:

יג ח מיי׳ פ״ה מהל׳ עבודת

יוה"כ הלכה כז:

מח.

בעי רב פפא דבקיה לקומץ בדופניה דמנא ובו'. נתר הכי גרם

בעי מר בר רב אשי אפכיה למנא ודבקיה לקומן בארעיתיה

בפרק קמא דמנחות (דף יא.) איתא

בכל הספרים וכיון דמייתי לכולה

מילתא דהתם הכא אגב גררא נראה

דגרסינן נמי לבעיא דמר בר רב אשי

ותימה לי דבפרק המזבח מקדש

(זבחים דף פח.) אמר שמואל כלי

שרת אין מקדש אלא בפנים ופר"ח

למעוטי חקק מושבו מבחוץ ושמא יש

לומר דהוא היה מפרש כאן שהיפך

הכלי כי כיתונא ונעשה תוכו ברו וברו

תוכו שפיר מקדש ורש"י פי׳ שם אלא

 ל) [מנחות יא.], כ) זבחים
 כה., ג) זבחים לב., ד) [שס],
 כ) [לקמן נו: זבחים כה.
 ע"ש], ו) חגיגה כג: פסחים הסולתן, ה) ובכל רש"שן,

תורה אור השלם

 וְלָקַח הַכֹּהֵן הַמְּשִׁיחַ
 מְדַּם הַפְּר וְהַבִּיא אֹתוֹ אֶל אהל מועד: 2. וְנָתֵן הַכֹּהֵן מִן הַדָּם עַל קַרְנוֹת מִזְבַּח קְטֹרֶת הַפִּמִּים לִפְנֵי יִיָּ אֲשֶׁר בָּאֹהֶל מוֹעֵד יטוד מובח העלה אַשֶּׁר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

שָּתֵּא אְהָל מּוֹעֲד:
ויקרא ד ז

גַּ וְלְקָח מְלֹא הַמִּחְהְהּ
גַּחְלִי אשׁ מַעל הַמּוְבַּח מָלֹא הַמָּיוְבָּח מַלְבַּיר, אשׁ מַעל הַמּוֹבָח מַלְבִּיר, מַלְבַּיר, וֹהַבִּיא מְטַרְת מָבִית מָבִית לַבְּיר. וֹרֹכֶת: ויקרא טז יב וֶהֶבִיאָה אֶל בְּנֵי אַהֲרֹן וֶהֶבִיאָה אֶל בְּנֵי אַהֲרֹן . לפֶּרכת: הַבֹּהַנִים וְקָמֵץ מִשָּׁם מִלֹא ַנַּבְּנָבָּלְ בֵּיּשְׁבַ בְּיִּלְא קָמְצוֹ מִסְּלְתָה וּמִשַּׁמְנָה עַל בָּל לְבֹנָתָה וְהִקְטִיר הַכּּהַן אֶת אַוְכָּרָתָה הַמִּוְבֵּחָה אָשַׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לִייָ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] רש"י ד"ה והכא נמי מהניא מחשבה וכו' לאיתויי הבא בחפניו. נ"ב עי' רש"א וש"י:

תום' ישנים דבקיה לקומץ בדופניה דמנא. נפ"ק דמנחות [יא, א] נעי אכתי בעיא אחרת בכי האי בעי חכתי בעיח מחלת בכי ההי
גוולם. ולקח מדם חפר
ובדם השעיר. ריב"א פי'
דגלסינן ולקח הכסן המשיח
מדס הפר וה"ג לה במ"כ
[ויקרם, דיבורם דמטחם
במתחם במתחם במתחם במתחם במתחם במתחם במתחם במתחם
במתחם במ מדם הפר [ומדם] השעיר, דההוא בפר ושעיר של יוה"כ במתן דמים שהיה נותן על טהרו של מזבח הפנימי לפני ולפנים ודהיכל, אבל קרא דולקח הכהן המשיח מדם הפר מיירי בקבלה כדאייריט הכא. נואת כל הדם ישפוך. נפ״ב דובחים [כה, א] קאמר אם אינו ענין לשיריים דכתיב ואם כל הדם דבשיריים ליכא כולי דם תנהו ענין לקבלה. נתפזרה קטורת ממצא חפניו מהו. תימה לרב רבינו אלחנן מדשבקיה לקומן ונקט קטורת משמע דבקומן פשיטא ליה, ואי ילפיטן מלא מלא מקומן הייט הך, ואומר רביט דפשיטא דגבי קומן הוי כלואר בהמה לפי שיש ד' עבודות במנחה כנגד ד' עבודות של דס כדאמרינן במנחות [יג, ב], אבל בקטורת מיבעיא ליה לפי שאין כלי לחפינה אלא משום דלא אפשר כדלקמן בסמוך, והלכך לא דמי אל קמילה שהיא במקום שחיטה וקידוש בכלי הוא במקום קבלת דם. מדפסיד מבוד יום פסדה גמי דינה ומדפסדה דינה פסלה נמי מחשבה. מה מייתי מתניתין דפ"ב דמעילה [י, א] קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה, אומר רבינו

דבקיה לקומן בדופניה דמנא. קיי"ל במסכת מנחות (דף כו.) שהקומץ טעון מתן כלי וקומץ מתוך כלי זה ומקדשו לתוך כלי אחר ואם לא נתנו בשוליו ונתנו בדופניו ודבקו מהו: טפופוח. לשון דבר לף בגובה מעט כמו על דאטפת אטפוך (אבות פ"ב משנה ו): נשפך

הדם על הרלפה. ולח נתקבל בכלי: מן הכלי כו'. משנה היא לעלמה בפרק אחר (דף לב.) ואינן זו בלד זו ושתיהן במסכת זבחים: מנא הני מילי. דבעינן שירד מלוחר בהמה לכלי: מדם הנפש. דם קילוח שהנפש יולחה בו: גורעיו. חות מתיבה זו ומוסיפין על תיבה זו ודורשין: חישב בחפינת קטורת. על מנת להקטירה למחר: מי יליף מלא מלא ממנחה. מה התם מהניא מחשבה בקמילתה דנפקא לן במנחות (דף פג.) מואת התורה לעולה ולמנחה וגו' הוקשו לשלמים מה שלמים מפגלין ומתפגלין אף מנחה וכו': והכח נמי מהניח מחשבה. בחפינתה או לא. והכא ליכא לאקשויי היינו הך כדחקשי לעיל דהנהו תרוייהו בעיי הוו להו בחד טעמא א] לאיתויי הבא בחפניו כדהתם בקומנו אבל הך מילתא אחריתי היא ואי נמי לא דרשי גזירה שוה לענין בקומלו דילמא דרשי לה לענין מחשבה: פוסל את כולם. שזו היא מאחת עשרה מעלות שנאמרו בחומר בקדש (חגיגה דף כ:) שהכלי מצרף כל מה שבתוכו להיות כאלו נגע בכולו: קס"ד מדפסיל טבול יום. אלמא קידשה הכלי קדושת הגוף פסלה נמי לינה וכיון דפסלה לינה פסלה נמי מחשבת לינה כשחישב להקטירה למחר. וקשיא לי דשבקיה למתניתין דמעילה (דף י.) דתנן בה בהדיא הקומץ והקטורת ומנחת כהנים מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה והכא דחיק לאיתויי בקא ס"ד מטבול יום:

סישב

דמנא מאי הנחה בתוכו בעינן והא איכא או דילמא כתיקונו בעינן והא ליכא תיקו וברוב ספרים ליתא לבעיא דמר בר רב אשי אבל רב פפאלי אדבקיה לקומץ בדופניה דמנא מאי תוך כלי בעינן והא איכא או דילמא הנחה בתוכו כתקנו בעינן והא ליכא תיקו בעי מר בר רב אשי יאפכיה למנא ודבקיה לקומץ בארעיתיה דמנא מהו הנחה בתוכו בעינן והא איכא או דילמא הנחה כתקנו בעינן וליכא תיקו בעי רב פפא מלא חפניו שאמרו מחוקות או גדושות א"ל רבי אבא לרב אשי ת"ש ימלא חפניו שאמרו לא מחוקות ולא גדושות אלא מפופות תנן התם סינשפך הדם על הרצפה ואספו פסול סמן הכלי על הרצפה ואספו כשר מה"מ

בפנים בעזרה וקשה דהוה ליה למימר בקודש כדתנן התם: בורעין ומוסיפין ודורשין. לה שייך למיפרך סכינא חריפא דמפסקא לקראי כדפריך גפ׳ יש נוחלין (ב"ב דף קיא:) דהתם [נמי] נסיב וי"ו דונחלתו ולמ"ד דלשחרו ועושה תיבה בפני עלמה. בפ"ב שיגביה סכין למעלה שנאמר ולקח מדם הפר ולא מדם הפר ודבר אחר ותימה מדמעטינן דם הסכין כל שכן שעל הרלפה וי"ל דילמא דם הסכין גרע טפי שנתקבל בפסול כדאמרינו במנחה לא בלל כשר ואם בללה חוץ לחומת העורה איכא למאן דאמר פסולה בפ"ק דמנחות (דף ט.) אי נמי אי לאו טעמא דגורעין ומוסיפין ודורשין ה"א דמדם הפר ודבר אחר אתא למעוטי שעל הרלפה אבל דסכין שפיר דמי הא דלא מיבעיא לן הכא אין לי אלא קדשי קדשים קדשים קלים מניין כדקא מיבעיא בפרק שני דובחים (דף כה:) גבי הלורם אוזן

לובחים (דף כה.) גרם אמר רב יהודה אמר שמואל השוחט לריך הפר ואחר כך קיבל דמו פסול שנאמר הפר שהיה כבר דכיון דגלי

בחד מינייהו דה"ה קדשים קלים הכי נמי באידך: און דידמא כבדי שרת דמי ודא פסודה. חימה לי חיפשוט מדקא מייתי ליה לפני ולפנים בכף ולא מייתי ליה בחפניו ואמר לעיל משום דלא אפשר ואי ידיו ככלי שרת דמו נעייל בחפניו וננחה למחתה עילויה וכי מטי התם ירפה קצח ידיו זו מזו ויניח לקטורת ליפול על הרצפה והמחתה תשאר עדיין בידיו ולישקלה למחתה ולותבה אארעא והדר יגביה הקטורת מן הקרקע ויתננה על הגחלים כיון דידיו ככלי שרת דמו וצ"ל אפילו את"ל דידיו ככלי שרת דמו ולא מיפסיל אי נפלה אארעא ואספה מכל מקום לאו אורח

ארעא לעשות כן לכתחילה בכל שנה ושנה השתא לפני מלך ב"ו אין עושין כן לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה עאכ"ו: מד ידיף מדא מהתם. פירש"י ומנחה מתפגלת בקמילה דילפא בהיקשא מואת התורה לעולה ולמנחה וגו' דהוקשה לשלמים שמפגלין ומתפגלין ותימה לי והאמרינן בפרק איזהו מקומן (זבחים דף מט:) דדבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש בקדשים ונ"ל לפרש דפשיטא ליה דשייך בה פיגול בהליכתה ובהקטרתה למ"ד במנחה הקטרה מפגלת הקטרה בפרק הקומץ זוטא (מנחומ דף יז.) כיון דכל הני עבודות דמו לגמרי לעבודת המנחה ואע"ג דלא איתקש לשלמים הא כתב בתר קרא דוזאת התורה ביום צוותו את בני ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא ז) ודרשיטן מיניה זה בכור מעשר ופסח וכל מידי דשייך ביה הקרבה והקטרה עד שאני מרבה לוג שמן של מצורע דמוכח בפרק הקומן רבה (מנחות דף כח.) דבעינן לשמו ושאל הרב רבי יום טוב הקדוש את רילב"א מנלן והשיב לו מביום לוותו להקריב את קרבניהם נפקא דאיהו נמי איקרי קרבן כדכתיב (ויקרא יד) והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן ודרשינן בפרק בית שמאי (זכחים דף מד:) כל קרבנם (במדבר יח) לרבות לוג שמן של מלורע כ"ש קטורת דאיהי גופה קריבה לאשים וכתב בה לשון הקטרה ולא מיבעיא ליה הכא אלא אי חשיבא חפינה עבודה כמו קמיצה דבקמיצה פשיטא לן דהיא עבודה ומפגלין בה כמו שחיטה בזבח שהשחיטה היא מפרשת חלק גבוה הדם מחלק הדיוט כך קמילה מפרשת הקומץ מן המוחר אבל בחפינה לא שייך למימר הכי דאפילו מה שנשאר במחתה הוא חלק גבוה ובפעם אחרת מקריב אותה אבל מספקא ליה אי גמר מלא מלא וחשיבא כמו קמינה או לא ופשיט רב שימי בר אשי מדפסלה בה לינה פסלה בה מחשבה ככלם עבודה שהזקיק לה הכחוב ואם כן בחפינה נמי פסלה בה מחשבה: מדפסיל בה מבוד יום פסדה בה דינה. חימה האמר בפ"ק דשבועות (דף יא:) נתנה למכתשת נפסלת בטבול יום ואפילו הכי לא פסלה בה לינה שהרי היו משהין אותה כל השנה כולה י"ל ההוא פסולה דפסיל בה טבול יום אינו אלא מדרבנן ולהכי לא פסלה

בה לינה אבל האי דהכא מדאורייתא כמו שאפרש הקשה רש"י אמאי מייתי מדיוקא מדפסיל בה טבול יום פסל בה לינה לייתי ממתניתין דפ"ב דמעילה (דף י.) דקתני בהדיא הקומץ והלבונה והקטרת מנחת כהנים ומנחת כהן משוח ומנחת נסכים מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה ולא תירץ וריב״א תירץ דההיא דהתם איכא למימר

מחשבה. וכן המחשב בחתיית גחלי המחתה מהו, ופשטינן לה מיהא דתנן בעדיות פרק (ו')[ח'] הוסיף ר' עקיבא הסולת והקטורת והלבונה והגחלים שאם נגע טבול יום במקצתן פסל את כולן, ומדפסיל בהו טבול יום פסיל בהו נמי לינה, ומקטורת והלבונה והגחלים שאם נגע טבול יום במקצתן פסל הבה נמי מחשבה.

דההיא דנועילה איכא לאוקומה מדרבט, וריב״א פיר׳ דלהכי לא בעי לאיחויי משום דמיירי בקטורת של כל השנה מדקתני המם קדשו בכלי לכך פסלה בה לינה לפי שמתקדשת בכלי שרת, אבל הך דהכא מיירי בקטורת של יום הכפורים דעיקרה אינה בכלי אלא משום דלא אפשר כדאמריטן לעיל ואין כאן כלי שרת לקדשה, לא הוה אמריטן דמפסלא בלינה, ועוד דומיא דגחלים דמיירו בגחלים של יוה״כ כדמשמע

מסשר להמחריק נישר ואין פון כני שדת הקדשה, נס היה מחריץ המפשח בידיה, נמה דותים דהמסים בידיה, נמה דותים דהמסים בידיה, נמה דותים דהמסים בידיה, נמה דותים דהמסים בידיה, מה החתריץ נשר ואין מתפסום בנייה, נמה דותים דהמסים המחרים בידיה בידיה

מוסף רש"י

רבקיה לקומץ. נשעת קידושו נכלי, בדופניה קידושו בכלי, בדופניה דמנא. מנפניס (מנחות יא.). בארעיתיה דמנא. שסיה לכלי נית שהיה לכלי בית קיבול מאחוריו כמו שיש בקערות (שם) ולי נראה מארעתא דמנא שהפך הכלי ודבקיה לקומן בארעית דמנא מחוכו יוווממ״ק וווח מרווו״י כח״י). נשפך הדם על הרצפה. מנואר נהמה שלא נתקנל בכלי (זבחים כה.) דם מהפר יקבלגו. שאם נשפך מן הצואר על הרלפה ואספו פסול שהרי לא נתקבל מהפר פסול טארי נה מתקבל האפר (שם). דאי סלקא דעתך. דהאי מ"ס דכתיבא במדס דרשינן ליה כדכתיב, דמשמע מקצת הדס יקבל (שם). גורעין. אות מתיבה זו, ומוסיפין. אותה על חברתה עקיבא. נעדות (פסחים יט.) רישא קחני העיד ר"ש על אפר חטאת שנגע טמא במקלמו פסל את כולו (חגיגה רני) והלבונה והגחלים. אע"ג דלאו אוכלין נינהו חי הקודש מכשרתן ומשויה להו אוכל נפחחים וחנינה וווח).

רבינו חננאל

רבקיה לקומץ בדפניה דמנא או בארעיתו מהו ועלו מחוקות ולא גדושות (ולא) ואלאו טפופות. תנו התם נשפך הדם מבית הצואר של פר על הרצפה ואספו פסול כו'. מנא לן דתנו רבנן ולקח מדם הפר, (ו)מדם הנפש ולא מדם העור כו׳. ואסיקנא מדם הפר קרי ביה דם מהפר, כלומר מדם שכתוב בפסוק קח המ"ם ממנו ונשאר דם . והוסף אותו על הפר שנמצא גורעין המ"ם ומוסיפין אותו על הפר ודורשין אותו דם השוחט צריך לקבל כל השוחט צוין יקבי כל דם הפר מהפר. ואם קיבל דם הפר בכלי ונשפך מן הכלי ואספו כשר כי הכלי קידשו כבר. וזה שמועה פרק שני. נתפזרה הקטורת ממלא חפניו מהו תיקו. קטרת להקטירם למחר מהו, י-י ליף מלא [מלא] מקומץ, דתנן בתחילת מנחות הקומץ את המנחה להקטיר קומצה את הכבות החים קובבת למחר פיגול וחייבין עליו, הכא בקטורת נמי פסלה בה